

Vyvěšeno dne: 16. 3. 2026
Svěšeno dne: 30. 3. 2026

Adéla Žemlová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšera v právní věci žalobkyně: **Obec Bulhary**, se sídlem Bulhary 88, Bulhary, zastoupená Mgr. Michalem Staňkem, advokátem se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 8 A 103/2024-68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. MZP/2024/290/1285. Tímto rozhodnutím ministr žalovaného zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2024, č. j. MZP/2024/620/2318, jímž žalovaný nevyhověl námitkám žalobkyně proti zařazení pozemků p. č. 910/24, 1759, 1763, 1793, 1805, 1821, 1923/1, 1923/2, 1925/1, 1925/2, 1940/1, 1940/2, 2128, 2176, 2306, 2387 v k. ú. Bulhary do Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále jen „CHKO Soutok“).

[2] Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. O věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem nevyjádřili nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, jelikož všechny potřebné podklady byly již obsaženy ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí, a žalobkyní v žalobě navrhované důkazy neměly dle názoru městského soudu na danou věc vliv. Vzhledem k obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelné podrobně rekapitulovat věcné odůvodnění napadeného rozsudku.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla výše uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností, ve které namítá, že ona ani její právní zástupce nebyli vyrozuměni o termínu konání ústního jednání, při němž měla být věc projednána a vyhlášena. Má za to, že za této situace nebyly splněny podmínky pro projednání věci a vydání rozhodnutí, a že se jedná o neodstranitelnou vadu řízení, pro niž má být napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření odkázal na bod 17 napadeného rozsudku, kde městský soud uvedl, že o věci rozhodl bez jednání. Otázka nařízení jednání je přitom podle žalovaného plně v kompetenci a na úvaze správního soudu. Současně žalovaný poukázal na to, že městský soud se právní problematikou vyhlášení CHKO Soutok v minulosti již opakovaně zabýval, přičemž ve všech těchto případech žaloby zamítl. Žalovaný má proto za to, že městský soud ve svém dosavadním postupu nepochybil a rozhodoval v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou. Z těchto důvodů se žalovaný s argumentací městského soudu v napadeném rozsudku plně ztotožnil a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost **není důvodná**.

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá výlučně procesní pochybení městského soudu, které spatřuje v tom, že ona ani její právní zástupce nebyli vyrozuměni o termínu jednání, při němž mělo dojít k projednání věci a vyhlášení rozsudku. Z toho dovozuje, že nebyly splněny podmínky pro projednání věci a vydání napadeného rozsudku.

[9] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. „*Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže lze ve věci rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit nebo které jsou jim známy, a účastníci to shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*“

[10] V rozsudku NSS ze dne 29. 11. 2018, č. j. 6 As 310/2018-72 tedy Nejvyšší správní soud shrnul, že: „*Souhlas účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. může být učiněn buď výslovně anebo konkludentně, pokud účastník nevyjádří v zákonem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.*“

[11] V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Rozhodování soudu o věci samé bez jednání, bez potřeby je nařizovat, tedy předvídá soudní řád správní tam, kde povaha řízení nepředpokládá, že konání soudního jednání by mělo význam pro spravedlivý výsledek řízení (srov. např. řízení o kasační stížnosti - § 109*

pokračování

odst. 2 s. ř. s.) či je z legitimních důvodů zvláště akcentována rychlost řízení (srov. rozhodování věcí volebního soudnictví - § 88 odst. 3, § 89 odst. 5, § 90 odst. 3, § 91 odst. 3 s. ř. s., případně věcí místního nebo krajského referenda - § 91a odst. 3, § 91b odst. 3 s. ř. s.). Důležitou a v praxi zřejmě nejjfrekventovanější výjimkou je úprava rozhodování soudu bez nařízení jednání v závislosti na postoji účastníků řízení, jimž právě právo na konání soudního jednání a účast na něm zákon přiznává. Formální podmínkou pro takový postup soudu je buďto shodný návrh účastníků nebo jejich souhlas. Předpoklad souhlasu je dán i tehdy, jestliže účastník řízení po poučení soudem nevyjádří do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.). Zákon zde vychází z toho, že účastníci řízení jsou ti, kterým je garantován spravedlivý proces, jehož důležitou součástí je právo na konání soudního jednání a přístup k němu. Jestliže oni sami se naplnění tohoto práva nedožadují, není zpravidla úkolem soudu jim toto právo „vnucovat“. Orientace účastníků řízení v soudním řízení správním o žalobách není složitá. Toto řízení je ostatně koncipováno na zásadě dispozitivní, která vychází z odpovědnosti účastníků za úkony, které činí. Není zatíženo zbytečným formalismem, nepředpokládá povinné právní či jiné odborné zastoupení, i když jej plnohodnotně umožňuje. Zejména však ukládá soudu poučovací povinnost vůči účastníkům, kteří se sami výslovně (např. v žalobě) nevyjádří ke konání soudního jednání, aby tak k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě učinili s tím, jaké důsledky bude mít jejich případné „mlčení“. Účastníci řízení mohou vcelku jednoduše dosáhnout konání soudního jednání, svůj souhlas či nesouhlas s rozhodnutím bez jednání nemusí nikterak odůvodňovat.“

[12] „Případný požadavek na provedení důkazů není ani v podmínkách tzv. plné soudní jurisdikce „automatickým“ nárokem na jakousi revizi předešlého správního řízení, protože soudní řízení není jeho pokračováním, nýbrž samostatným a nezávislým přezkumem. Úvahu o (ne)provedení důkazů tedy soud činí samostatně a nezávisle na otázce, zda bude rozhodovat s jednáním ve věci samé či bez jeho konání. Pochopitelně, dojde-li k závěru o nutnosti provádět dokazování, jednání ve věci nařídít musí, bez ohledu na případný postoj účastníků řízení, protože důkazy se provádějí při jednání. Přisuzovat účastníku řízení vůli konat jednání v situaci, kdy sice v žalobě navrhl provedení důkazů, ale k otázce konání soudního jednání se vůbec nevyjádřil, by znamenalo konstruovat postoj, který, ač tak mohl učinit, sám nebo po poučení na výzvu soudu, neučinil. Konání soudního jednání, které nikdo z účastníků nepožadoval a které ani soud konat nebudlal, neboť dospěl k závěru o neprovádění důkazů, by bylo proti smyslu a účelu soudního řízení, které nemá nad nutnou míru jeho účastníky zbytečně zatěžovat, není-li to potřebné. Soudu jistě zůstává povinnost vypořádat v rozhodnutí o věci samé všechny žalobní body a námítky, tedy i řádně odůvodnit, proč navrhované důkazy považoval za nadbytečné“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS, body 23-24).

[13] V projednávané věci městský soud těmto požadavkům dostál. V odůvodnění napadeného rozsudku se zabýval i stěžovatelkou navrženými důkazy a vyložil, proč je nepovažoval za potřebné provést. Současně poukázal na to, že vyhlášení CHKO Soutok, resp. totožné námítky jiných žalobců – vlastníků pozemků na území zamýšlené CHKO, zastoupených týměž advokátem – již opakovaně posuzoval ve své předchozí rozhodovací činnosti. Za této situace tedy neshledal potřebu provádět dokazování, a proto ani nařizovat jednání.

[14] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu současně ověřil, že zástupci stěžovatelky bylo dne 6. 12. 2024 s č. j. 8 A 103/2024-63 do datové schránky doručeno vyjádření žalovaného spolu s poučením o možnosti městského soudu rozhodnout věc bez jednání, o právu stěžovatelky vyjádřit zájem na nařízení jednání v dané věci a o následcích jeho neuplatnění. Poučení obsahovalo rovněž výzvu, aby byl případný zájem na nařízení jednání sdělen městskému soudu ve lhůtě dvou týdnů. Stejně poučení obdržel také žalovaný.

[15] Ze soudního spisu přitom nevyplývá, že by stěžovatelka nebo žalovaný ve stanovené lhůtě městskému soudu sdělili, že požadují nařízení jednání, případně že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Stěžovatelka to ostatně netvrdí ani v kasační stížnosti. V té pouze namítá, že nebyla vyzooměna o termínu konání jednání, při němž mělo dojít k projednání věci a vyhlášení rozsudku.

Z bodu 17. odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu i z výše uvedeného poučení však vyplývá, že v dané věci žádné jednání nařízeno ani konáno nebylo, neboť městský soud v souladu s poučením rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka byla řádně poučena o možnosti vyjádřit s takovým postupem nesouhlas i o důsledcích své nečinnosti, přesto ve stanovené lhůtě nesouhlas neuplatnila. Městský soud proto mohl vycházet z konkludentního souhlasu účastníků a nebyl povinen jednání nařizovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[18] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2026

L. S.

Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu